

Ernest Thompson Seton:

Zgodba zajca z bombažastim repkom

Zato je storil nekaj, kar je bilo v tem slučaju najboljšo, kar je mogel: oddirjal je tako daleč, da mu ni več bilo treba vohati mamljivi ohrovtov vonj in za večerjo si je izbral snopič sena, ki ga je odnesel veter iz kopice. Pozneje, ko se je hotel podati k počitku, se mu je pridružila še mati, ki je použila na solčni sipini najprej svoja zdravila, potem pa še malo večerjo iz sladkih brezinih vejic.

Medtem se je pomaknilo solnce dalje, gredeč drugam za svojimi opravki, in s seboj je odneslo vse svoje sijoče zlato. Tam na vzhodu pa je rastle iz zemlje velik črn zastor. Polagoma je segal višje in višje, zatemnil je vse nebo, skrbno zakril vsako svetlobo, ter zapustil ves svet v mrki samoti. Odsotnost solnca je izrabil še drugi zlonosec, veter, ki se je potem pojavil na pozorišču ter pričel kuhati nemir. Zrak je postajal čimdalje

hladnejši in bilo je neprijetnejše, kakor ko je bila zemlja še pokrita s snegom.

»Ali ni nocoj strašno mrzlo?« je vprašal Strgan, »oh, da bi imeli še vsaj naše stare kupe dračja!«

»Da, da«, je odgovorila mati. »to bi bila noč za našo votlino pod smrečnimi koreninami, toda tam sedaj ni varno, ker ne veva, ali se vidra še klati po tem kraju.«

Votli laški oreh je izgini. V času, o katerem govorimo, je ležal na kupu drv v nekem kotu dvorišča in dajal prenočišče vidri, katere sta se naša zajca tako bala. Strgan in njegova mati sta se podala na južno stran ribnika; tam sta si izbrala za prenočišče kup dračja, se splazila pod njega ter se stisnila. Obrnila sta se proti vetru, toda z nosovi v nasprotnih smereh, tako, da bi v slučaju nevarnosti lahko pobegnili v različne strani. Vihar je pihal z vsako uro ostreje in mrzleje. O polnoči je pričel naletavati droben leden sneg, in šumljaje je prodiral skozi suho listje grmov. Kazalo je, da noč ne bo prikladna za lov, tod astari lisjak iz Springfieldda se je vendarle podal na delo. Šel je z vetrom in pod okriljem gošavja, in nesreča je hotela, da jo je mahnil ravno proti kupu dračja, kjer je takoj zavohal speča zajca. Za trenotek se je ustavil, nato pa se je potihoma in plazeče bližal kupu, kjer se je nadejal zajcev. Šumenje vetra in snega mu je omogočilo, da je prišel čisto blizu, dokler se ni zbudila mati vsled rahlega šuma, ki ga je povzročil suh list pod njegovim korakom. Takoj se je dotaknila Strganuhljevih brk, in namah sta oba bila vedra in čila, ravno v trenutku, ko se je lisjak pripravil za skok, in kot puščici sta zajca odfrčala v divji vihar. Lisjak je v skoku

zgrešil mater, toda nemudoma se je pognal za njo, medtem ko je popihal Strgan v nasprotno smer.

Samo eno pot je imela zajka, ki je brzela na vse pretege, da si reši ljubo življenje. Nekoliko poti je pridobila s tem, da je prerezala nezamrznjeno močvirje, ki ni nosilo lisjaka, in končno je obstala na bregu ribnika. Tu pa ni bilo več izbire, kajti vrniti se ni mogla, torej je morala dalje, naprej.

Žvek, žvak je šlo skozi visoko trstje in nato s skokom v globoko vodo.

Takoj za njo je skočil lisjak, ali vendarle je bila voda zvitorepcu nekoliko preveč sveža in obrnil se je zopet k bregu. Zajki je preostajala le ena pot in poganjala se je skozi trstje proti globoki vodi in krepko je suvala, da bi dosegla nasprotno obrežje. Toda morala se je boriti proti močnemu vetru; mali ledeno mrzli valovi so ji pijuskali čez glavo in voda je bila poina napol zmrzlega snega, ki ji je močno zapiral pot. Zdelo se ji je, kakor da je temna črta rešilnega obrežja daleč pred njo, in sam Bog veči, če že ne preži tam lačni lisjak in jo pričakuje.

Plosko je priložila uhlje, da bi nudila vetru čimmanj upora, in z vso močjo je plavala naprej proti viharju in toku. Po dolgem težavnem plavanju skozi mrzlo vodo je že skorom dosegla ločje drugega brega, ko ji čvrsta gruča plavajočega snega zapre pot. In takrat je veter na bližnjem obrežju tako čudno zavijal, da se ji je zdelo, da sliši tuljenje gladnega lisjaka. To ji je vzelo ves pogum in vso silo in vrglo jo še daleč nazaj, predno se je mogla osvoboditi iz deročih zaprek.

Zopet je pričela suvati naprej, toda počasneje sedaj, vedno počasneje. Ko je končno priplavala do zavetja visokega ločja, so bili njeni udji otrpnjeni, njena zadnja moč porabljena, njeno hrabro malo srce je bilo čimdalje počasneje, in takrat ji je bilo že popolnoma vseeno, ali jo lisjak čaka ali ne. Skozi ločje je še srečno premahala, toda v sredi med tistim grdimi rastlinami ovijalkami se je pričlenjali zapletati in pešati, njeni slabotni sunki je niso več bližali celini, in led, ki se je kopičil krog nje, ji je popolnoma onemogočil prodiranje. Kmalu, kmalu so njeni mali otrpnjeni udje nehali gibati, mali s puhom pokriti nasek ni več nemirno migljal sem ter tja in mile rujave oči

mamice zajke so se zaprie k večnemu snu.

Toda noben lisjak je ni čakal, da bi jo s požrešnimi zobmi raztrgal. —

Strganuhel jše ušel prvemu naskoku zasledovalca, ali čim se je od strahu nekoliko opomogel, je pritekel nazaj, da bi speljal sovražnika in s tem pomagal ubogi materi. Starega lisjaka je dobil na poti proti drugi strani ribnika, kjer se je nadejal zajke. Nemudoma ga je Strgan zvalil daleč stran in potem ga je odpustil s krvavečo rano na glavi, dobljeno od ograje iz trnaste žice. Nato je prišel k obrežju, iskal in vohal je okrog ter trkal, toda vse iskanje je bilo zaman, male matere ni moogl najti nikjer. Tudi je ni nikoli več videl in nikdar kasneje ni zvedel, kam je odšla; kajti spala je zadnje spanje v ledenem naročju svojega prijatelja, vode, ki prav nikomur ničesar ne izblebata.

Uboga mala mati! Bila je prava junakinja, toda sa moena izmed neštetihi milijonov, ki žive brez zahteve po junastvu, ki store v svojem malem svetu vse najboljše in potem brez slave umirajo. Bila je hrabra bojevnica v življenjskem boju za obstanek. Bila je čebrega kova, iz tistega kova, ki nikdar ne izumre; kajti njeno meso in njen razum sta prešla v Strgana, v njem je živela dalje in z njim je zboljševala svoj rod.

Strgan je še vedno prebival v barju Stari Olifant je umrl, isto zimo, in njegovi malomani potomci niso več čistili barje in niso popravljali žične ograje. Tako se je v enem samem letu barje spremenilo v neprodirno divjino, nova drevesca in trnasti grmi so zrastli, in raztrgane trnaste žice so tvorile nešteto trdnjav in zapreke katerih pa in listve niso mogle napadati. In tam živi Strganuhelj še danes. Postal je velik in močan zajec in se ne straši nobenega tekmeca. Poseduje mnogoštevilno družino in lično rujavo ženko, ki si jo le poiskal ne vem kje. Brez dvoma bojo tam domovali on in njegovih otrok otoci še mnoga leta. Tam jih moraš opazovati ob solčnih večerih. Ako pa poznaš tajne njihovega jezika, in si si izbral primer-no mesto na zemlji, boš tudi slišal kaj si pripovedujejo.

KONEC.

Prihodnja številka 'Mladega Jutra' izide za božič!

Hudsonovi doživljaji

Spisal Raišp Ivo, dijak v Celju, star 10 let.

2. poglavje: Nočni napad.

Farma pri »Zelenem travniku« se je lesketala v soincu. Hudson je pravkar stopil iz dvoriščnih vrat, ko je zagledal v daljavi temno piko, ki se je hitro večala in bližala. Kmalu je spoznal jezdec na rjavem konju. Jezdec je

imel velik rjav klobuk globoko potisnjen v čelo, na klobuku je imel pa zelena peresa. Obločen je bil v rdeč suknič, bele hlače in rjave škornje. Zdaj je Hudson spoznal jezdeca. Bil je Jim. Hudson mu je šel nasproti in veselo sta se prijatelja pozdravila. Jim je skočil s konja. Hudson ga je vprašal:

»Odkod pa prideš?«
 »Iz New Yorka!«
 »Po kaj si pa prišel?«
 »Ali bi nocoj lahko prenočil pri tebi?«

»Seveda, prijatelj, kaj sploh vprašuješ?«

»Kam si namenjen?«
 »V Providenco pojdem?«
 »Tako daleč?«
 »Da, Generalu bom služil.«
 »Kako to?«
 »Za konjarja bom.«
 »Kaj ga nima?«

»Seveda ga ima. Vendar pojde zdaj za mesec dni na dopust in jaz ga bom nadomestoval.«

»Razumem.«
 »Boš imel dobro plačo?«
 »Sijajno!«
 »Torej boš zaslužil več kakor s hlevi?«
 »Mnogo več, najmanj trikrat toliko!«
 »Pojdi z menoj v hišo.«
 »Dobro.«

Odšla sta v hišo. Sedla sta v Hudsonovo sobo, kjer je stala velika železna blagajna. Do noči sta se pogovarjala o tem in o onem in šla pozno spat. Farmar ni slutil, da ga je Jim nalogal.

Ko je Hudson že trdno spal je šel Jim na odprti hodnik, kjer je stala straža. Rekel je straži:

»Ne morem spati. Pojdi spat in jaz bom stražil namesto tebe.«
 »Dobro!«

Okoli polnoči se je Hudson zbudil. Toda kaj je videl! Pravkar je Jim odklepal blagajno in zraven njega je stal Jonatan — tisti žepar, ki je v New

Yorku ukradel listino z denarjem in dokumenti.

Hudson je hitro premislil, kaj naj stori, da bi zbudil vse hlapce ter z njimi napadel roparja.

Tiho se je splazil iz sobe na odprti hodnik, da bi poklical stražo. A straže ni bilo nikjer. Potem je stopil v spalnico hlapcev ter tiho zbudil drugega za drugim in jih poučil kako se

morajo vesti. Nato so se vsi oborožili in se tiho plazili k Hudsonovi sobi. Hudson je prvi pogledal skozi lino toda roparja sta bila med tem že izginila; blagajna je bila odprta in prazna. Potem je Hudson s hlapci preiskal vse poslopje, vendar o Jimu in Jonatanu ni bilo ne duha ne sluha. Pregledali so tudi hleve a nikjer niso mogli nikogar najti. Hudson je šel spat, šest hlapcev je pa moralo vso noč stražiti.

(Dalje prihodnjic.)

Zgodba o treh bratcih

Vsi mali otroci radi poslušajo zgodbe, ne samo vi, o ne, celo mali zamorčki hočejo, da bi jim jih spet pripovedovali, in moledujejo okoli svojih črnih mater prav tako, kakor vi moledujete okoli svoje mamice. In če jim je dolgčas in če se nebejo več igrati, pridejo pa rečejo:

»Prosim te, mamica, povej nam pravljico!« Seveda pa ne govorijo slovensko, temveč povedo to v svoji zamorski

materinščini, in ker te itak ne razumete, vam rajši kar po slovensko povem. Črna mamica pa dobro razume, kaj so ji otroci rekli, in potem odgovori v istem jeziku:

»Da, če boste lepo pridni, pa vam bom pozneje povedala pravljico!«

In potem sedejo otroci čisto tiho in mirno na klop in črna mamica jim pripoveduje lepo pravljico, in zamorčki poslušajo in se veselijo. In da boste tu-

di vi veseli, vam bom povedala zamorsko pravljico. Torej poslušajte:

»Nekoč so živeli trije majhni bratci, seveda so bili zamorčki. Najmanjšemu je bilo ima Nad, srednjemu Nid in največjemu Nud. In čeprav je bil Nud največji, je bil vendar hudo majhen, in zdaj si lahko mislite, kako majhen je bil šele najmanjši. Toda Nud in Nad in Nid so bili prepričani, kakor vsi otroci, da so že hudo veliki, in ko so bili

nekoč sami doma, je rekel Nid, srednji izmed bratcev:

»Prav za prav smo zdaj že hudo veliki, zato bi lahko šli malo v svet, da bi doživeli kakšno prigodo. Kaj menite, kako bi bilo, ko bi se odpravili v gozd?«

»Da,« je rekel Nud, »prav imaš, toda ker sem največji izmed vas, me morata ubogati, in jaz bom pazil na vaju.« S temi besedami je vzel z mize kuhinjski nož, s katerim je mama navadno ostrgala repo in ki ga ni smel nikoli vzeti v roke, če je bila mama doma. A zdaj mame ni bilo doma, in tako mu tega tudi ni mogla prepovedati. Ponosno si je zataknil nož za pas svojih malih belih hlačk, zakaj vsi trije zamorčki so imeli majhne bele hlačke na sebi, čeprav so bili sicer čisto goli. Afrika je vroča dežela, pa zato malim zamorčkom ni treba nositi drugega oblačila kakor bele hlačke. Tudi Nid je hotel vzeti nekaj s seboj, zato je vzel kamen v roke, Nad pa, ki je zmerom vse posnema, kar sta starejša bratca storila, je vzel jabolko, ker je sploh zelo rad jedel jabolka. In tako so se vsi trije odpravili v gozd, da bi doživeli lepo prigodo.

Hodili so in hodili, in ko so se že utrudili, so sedli, in Nud je vzel nož pa prerezal jabolko na tri enske dele, in vsak je pojedel svoj del. Tedaj so nenkrat zaslišali velik hrup, in ko so pogledali kvišku, je bilo pred njimi vse temno, ker je nekaj tako neznanško velikega stalo pred njimi, in to je bil velikan, ki je bil pravkar prišel iz gozda in ki se je moral tem trem drobižkom tako smejati, da se mu je kar trebul tresel. Kaj tako majhnega še ni nikoli v življenju videl! Toda mali zamorčki se niso prav nič smejali, strašno jih je bilo strah, in zdaj so se vsi kesali, da niso lepo doma ostali, kakor jim je bila mamica naročila, nikar, da so se odpravili v gozd iskat prigrad. A zdaj je bilo prepozno, in čeprav so cepetali in začeli jokati, jih je velikan vendarle zgrabil in vtaknil v svojo vrečo pa jih odnesel k sebi domov.

Velikanu je bilo ime »Močni« in je stanoval pri svojem bratu »Hitrem« sgoraj na hribu v hiši velikanov. To so dobro vedeli Nad in Nid in Nud, zakaj mama jim je bila to dostikrat povedala. V vreči pa ni bilo prav nič prijetno, tako tesna je bila, in premetavalo jih je zdaj sem, zdaj tja, ker je velikan ves čas mahal z vrečo, da so zamorčki drug drugega butali z glavami. Nazadnje je velikan napravil še zadnji velikanški korak in bil je doma. Postavil je vrečo pred hišo na tla in zaklical svojemu bratu:

»Pridi hitro, pridi, nekaj imenitnega sem prinesel s seboj, prinesi mi pa tudi jedi in pijače, ker sem lačen in žejen!«

Naši trije zamorčki so gledali skozi maše odprtine v velikanovi vreči in videli, kako sta se brata velikana najedla in napila, potem se pa zleknila na tla in zaspala, ker sta najbrže malo preveč vina popila.

Tedaj se je pa Nud opogumil. Izvelkel je svoj nož izza pasa in zarezal luknjo v vrečo, in vsi trije zamorčki so zlezli iz nje. Skrili so se za vogal hiše in hitro še pogledali izza vogala, ali se nista morda velikana zbudila in zapazila, da so ušli. In ker se je hotel tudi Nid izkazati in biti prav tako pogumen kakor Nud, je zgrabil svoj kamen in ga zagnal »Hitremu« v glavo. Ta je skočil pokonci, udaril »Močnega«, misleč, da se je hotel z njim pošaliti, tako močno po glavi, da se je onesvestil. »Hitri« se je prestrašil in hotel

steči k vodnjaku po vode. Med tem se je »Močni« zbudil iz nezavesti. Ko je zagledal brata, kako teče, je vstal in našel vrečo, v kateri so bili zamorčki, prazno. Ker je mislil, da mu jih je brat ukradel, je ves besen stekel za njim. Ta se je ustrašil, ker je bil brata poprej tako močno udaril, pa je tekel dalje, in tako sta tekla in tekla. Toda »Močni« ni mogel ujeti svojega brata, ker je znal ta dosti hitreje teči ko on, zato mu je bilo tudi ime »Hitri«. »Močni« pa, ki je bil veliko močnejši od svojega brata, je upal, da ga bo še dohitel, in potem bi gotovo zmagal v boju, saj mu niso zastoj rekli »Močni«! In tako sta tekla kar naprej, dokler nista bila iz dežele. Ali je velikan »Močni« ujel velikana »Hitrega« ne ve nihče povedati, zakaj brata se nista nikoli več vrnila, in velika hiša velikanov je ostala od tistih dob prazna, vendar se je vsi mali zamorčka še zmerom bojijo in ogibajo in si ne upajo v njeno bližino.

Nad in Nid in celo Nud, največji izmed njih, ne gredo nikoli več brez dovoljenja z doma v gozd, ampak ostanejo rajši doma, če jim mati tako ukaže. Toda mali kuhinjski nož sme Nud od slej še zmerom nositi za pasom, zakaj črni starši so bili hudo veseli, da so videli svoje tri dečke spet zdrave in čile pred seboj, ko so ušli tako veliki nevarnosti. Saj so bili že v hudih, hudih skrbeh ubogi črni starši! In Nid od tistih dob še zmerom luča kamenje in je hudo ponosen na to in prepričan, da noben zamorček v vsej Afriki ne zna tako dobro metati kamnov. Nad je pa še zmerom zelo majhen in še naprej rad jé jabolka.

Nilka Potočnik:

Dobro jutro

*Vsa božja narava je že oživila
Da pesem zahvalno bi Stvarniku petla.
Ko solnčece zjutraj v planinah žari.
Zaspanček kaj hitro iz sobe zbeži,
Z ročico si otrok očesca pomane,
Veselo iz bele posteljke vstane.
Se lepo umije, obleče, pokriža
In toplemu zajterku lačen približa.
A ko vam še dobro jutro želi,
Ves srečen že v božjo naravo hiti.*

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Najlepša hvala, ker si priobčil mojo pesmico. Ti niti ne moreš slutiti, kako sem bila vesela. Zato Ti pa takoj zopet pišem.

Torej, poslušaj, dragi striček!

Kakor je bila Cankarju, tako je tudi meni Ljubljana — cvet vseh sanj. Visoke, bele hiše, živahno vrvenje množice, vse to so zopet in zopet obnavlja v mojem spominu. A v najbolj jasni sliki mi stoji pred očmi vsa dolga vrsta spomenikov, ki krase to belo mesto. Izmed vseh mi najbolj ugaja Prešernov spomenik. Ko sem vsako jutro hodila mimo njega v šolo, sem vsakokrat z novim občudovanjem zrla vanj. In nehotem sem se spominjala velikega pesnika in njegovega velikega dela, ki ga je ustvaril v naši poetiki. Zdelo se mi je, kot da kliče mladino, naj hiti za njim, da bo naš mili slovenski jezik še lepši in mehkejši. In vsa dolga vrsta spomenikov... Vsak vzbuja drugačna čustva v duši gledalca, v duši mimoidočega. A eno je jasno povsod, da naša mila domovina izraža s tem hvaležnost svojim velikim sinovom, svojim glasnikom, ki kličejo na boj.

Zato sem vzljubila to belo mesto. V moji duši bo ostal svetel spomin nanj.

Kajne, dragi striček, da mi boš priobčil ta spis? Pa tudi pri nagradi, ki jo boš delil, kajne, da se boš spomnil tudi na mene? V tej nadi Te pozdravlja

**Dragica Prah, absol. meščanske šole
p. št. Rupert pri Mokronogu.**

»Kaj mi je v Ljubljani najbolj všeč?« Ker še nisem bil dostikrat v Ljubljani in Ljubljane še ne poznam podrobno, Ti sporočam samo to, kar sem videl doslej. Poleti sem bil par dni pri svoji teti, ki stanuje v bližini artiljerijske vojašnice in ker sem za našo vrlo vojsko navdušen, mi je seveda vojašnica najbolj ugajala. Ves dan sem opazoval vojake. Ko pa sem prišel nazaj v Gornji grad sem zbral okrog sebe svoje sošolce in organiziral celo armado.

Torej, kakor vidiš, dragi stric Matic, mi je najbolj všeč v Ljubljani artiljerijska vojašnica, pa če tudi se mi boš morda smejal. Lepo Te pozdravlja Tvoj

**Mejak Miran, uč. III. raz., II. odd.
varodne šole v Gornjem gradu**

Dragi stric! Zai mi je, da si nisem Ljubljane še do danes mogla ogledati. Ni mi bila za to še dana prilika, čeprav sem se že parikrat vozila mimo nje. Zato Ti, dragi moj stric Matic napišem drugo natečajno nalogo, ki si jo določil za nas, ki Ljubljane ne poznamo.

Ne morem reči, da bi s pisanjem »Mladega Jutra« dosedaj ne bila zadovoljna, vendar pa bi bila moja pristrana želja, da bi v bodoče prinašalo tudi važne novice, ki bi nas zanimale. To dobroto imajo n. pr. radio poslušalci, ki ob torkih in petkih poslušajo šolsko uro. Poslušalcem sporoči ga. Mira Engelmanova vse važne novice tekočega tedna. Nas Jutrovčkov pa veš, da je dosti več takih, ki nam ni dana možnost, da bi lahko poslušali radio, vendar pa smo željni poslušati ali čitati vsakovrstnih novic. Ti nam tu lahko pomagáš, če hočeš.

Druga moja želja bi bila, da bi »Mlado Jutro« prinašalo poleg nagradnih nalog tudi pogosteje nagradne križanke in uganke, da bi se enkrat tudi jaz znašla med tistimi srečneži, ki dobijo nagrado, ker me dosedaj na žalost ta sreča še ni doletela, čeprav tako rada čitam knjige. Več si tokrat ne upam želeti, ker se bojim, da bi se Ti o njihovih željah zvrtele v glavi. azadnje pa bi ostali mi Jutrovčki še brez svojega lista.

Držim se načrta »počasi in gotovo,« zato pa če bodo moje želje tokrat upoštevane, Ti sporočim za prihodnje leto spet nove. Bodi pristrano pozdravljen!

**Mira Uršič, dijakinja III. a raz.
realne gimnazije v Ptuju.**

Dragi stric Matic! Prav za prav ne zaslužiš, da se Ti vnovič javljam, ker mi nisi na zadnji dopis ničesar prisodil. Stric Viki je grozno hud radi tega, in pravi, da bo nehal »Mlado Jutro« brati. Jaz sem pa bolj usmiljenega srca in Ti odpuščam.

Zopet hočeš od nas Jutrovčkov nekaj zvedeti. In kar dve vprašanji: Ljubljancani naj povedo kaj o Ljubljani, mi deželci pa kaj o naših željah glede »Mladega Jutra«.

O obeh zadevah bom mašo pokramljal.

Kaj mi je v Ljubljani najbolj všeč? Ubogi stric Matic! Cele gore popisov boš moral brati. O gradu, nebotičniku, o spomenikih, o muzeju, o cerkvah, o Ljubljani, o operi in dramih, o studiju na radio postaji, o ljudeh, mlekaricah, branjevkah, tudi o gostilnah in kavarnah, mogoče o cvičku, o rešenju vprašanja ljubljanske bolnice, in bogve kaj še vse. Jaz imam usmiljenje s Teboj. Ne bom Te s tem mrevaril. Povedal Ti bom na Tvoje prvo vprašanje samo to: da imam v Ljubljani strica Vikita, katerega imam zelo rad, on pa mene. Nič ne reče, če mu na treh skočim, ko po kosilu malo zadremlje. Tudi mu smem, kadar spi, s slamico v nos in ušesa drezati. In če v skrajnem obupu, ter da bi se teh ljubezenskih dokazov rešil, reče: Pojdiva v Daj-dam na sladoleđ! je meni od cele Ljubljane najbolj všeč. Pomisli, stric Matic, ali naj bi se ne topil veselja in sreče, in če hočeš tudi všečnosti, videč svojega strica, kako vživa pri pogledu name, ko zgineva porcija za porcijo sladoleđa v mojem želodcu.

To mi je v Ljubljani najbolj všeč!

Pri drugem vprašanju bom bolj kratak. O vojski bi rad kaj bral. Stopi k mojemu stricu. (Tam nekje v Kravji dolini stanuje, med 5. in pol 6. uro popoldne ga lahko dobiš pri Strajzeljnu.) Prosi ga, naj kaj napiše. Piše rad in dobro. Potem mu daj kako lepo nagrado. Pa name ne smeš pozabiti.

Vidmar Marijan, dijak IV. a. razr., drž. realne gimn. v Mariboru.

Dragi stric Matic! Najlepše se Ti zahvaljujem za prekrasno knjižico, ki sem jo dobil za nagrado. V znak hvaležnosti. Ti pošljem odgovor na sedanji natečaj. Jaz sem z »Mladim Jutrom« popolnoma zadovoljen, le to želim, da bi objavil kakšne indijanske povesti in da bi »Mlado Jutro« izhajalo v povečanem obsegu! Srčno Te pozdravlja

Pakič Stanko, dijak I. c. r. drž. real gim. v Mariboru.

Kaj mi je v Ljubljani najbolj všeč? V Ljubljani sem bil letos s starši in sem si ogledal tudi Grad. Tam sem si z zanimanjem ogledal veliko uro. Posebno mi je ugajalo kolesje, ki ga ženejo težki kameniti uteži. V muzeju sem bil enkrat in sem videl mnogo zanimivosti. Zelo mi je bila všeč viteška oprema. Čelada

je takšna, da pokrije ves obraz. Videl sem še veliko okostje jamskega medveda. Najlepše izmed vsega v muzeju je veliki reljefni zemljevid Gorenjske. Na njem sem poiskal Tržič in Bled. Očka mi je natančno razložil, kako se tale zemljevid napravi, pa sem že vse pozabil. Izmed spomenik v mi je všeč kralj Peter I. ker sedi na konju. Ko sem bil še majhen, mi je mama pokazala ta spomenik. Prijel sem konja za rep in se pri tem bal, da me ne bi brcnil.

Jelko Žagar, uč. III. r. deške nar. šole v Tržiču.

Listnica uredništva

V zadnji številki ga je tiskarska škrat hudo polcmil, kaj? Tisti Jutrovčki, ki so bistre glave, so gotovo kmalu iztuhtali, na kateri strani morajo iskati nadaljevanje vodilne povesti in nadaljevanje Huds-novih doživljajev. Stric Matic je tiskarskega škrate zubljal, na kar mu je skesano obljubil, da drugič ne bo več tako poreden!

Uganke in križanke iz zadnjih številčk so pravilno rešili:

Tancer Franci, dijak III. a. razr. drž. real. gimn. v Mariboru, Mira Uršič, uč. III. a. razr. gimn. v Ptujju, Erli Miloš, uč. IV. razr. na Vrtači v Ljubljani, Čiro Lendovšek, dijak v Škofji Loki, Kopač Ponikvar Stanko, dijak gimn. v Ptujju, Stojan Vladimir, dijak III. a. razr. real. gimn. Jesenice—Fužine.

Nov natečaj razpišemo dne 10. januarjs prihodnjega leta Imena nagrajenecv sedanjega natečaja objavimo v božični številki.

Čedo in g. Z.: Na žalost sem Vajino pismo prepozno prejel in je bila Miklavževa številka tedaj že v tisku. Prav vesel bom, če bosta sodelovala pri »Mladem Jutru«. Oglasita se po novem letu, ko razpišem nov natečaj. Dotlej Vaju pa oba prisrčno pozdravljam Vajin stari

stric Matic.

Manica:

Janček — prevejanček

Pa je bil res navihnan in prevejan ta Bolkov Janček. Vedno je znal zasukati tako, da je bilo njemu v prid. Ako je bil vsled tega oškodovan kdo drugi, to ga ni brigalo dosti.

Pri neki priliki dá mati Jančku dve hruški:

»Na Janček! Ena je tvoja, drugo pa daj Frančku! Pokaži da si dober brat in privoščiči Frančku, ki je manjši od tebe, debelejšo hruško!«

Janček vzame hruški in gre iskat bratca. Ko se potem vrne, se opravičuje materi:

»Frančku sem dal manjšo hruško, ampak je zaprosil zanjo, veste mati!«

»Čudno«, zamrmra mati, ki Jančku nič kaj ne verjame.

Zvečer pa, ko se otroka spravljata v posteljo, vpraša mati Frančka, zakaj je zaprosil za manjši sad.

»Veste mati«, pojasnuje Franček,

»Janček je prinesel dve hruški in rekel, da naj ga zaprosim za manjšo hruško.

»Če pa ne maraš manjše« — je pristavil — »potem pa sploh nič ne dobiš«. Seveda mi potem ni kazalo drugega, kot prositi za drobnejšo hruško.«

Mati se obrne k Jančku:

»Torej na tako goljufiv način si me hotel nalagati. Fant, kaj bo iz tebe?! Sram te bodi! Že prav! Vedi da imam pod ključem še polne košare takih sladkih hrušk, toda za kazen ne dobiš nobene več!«

Janček se grdo skremži in potuhnjeno zleze pod odejo. Rad bi se opravičil, a ne upa, dobro vedoč, da če le kaj zine, bo poleg izrečene kazni priletelo še kaj drugega za nameček.

Ljubi Jezušček!

Prav lepo Te prosiva, prinesi nama

lanski letnik**„Mladega Jutra“**

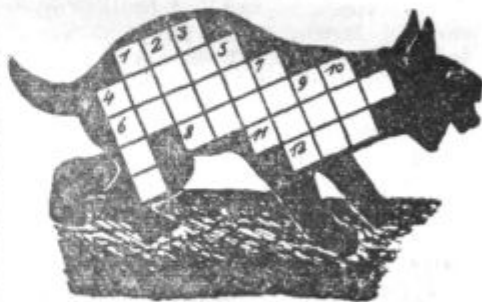
Saj veva, da v tej krizi nimaš mnogo denarja, zato je najina želja skromna, saj stane ta letnik, čeprav je zelo okusno vezan v platno,

samo Din 60.—

Knjiga obsega 424 strani in je okrašena z mnogimi slikami!

Prav lepo Te pozdravljata in že naprej se Ti zahvaljujeta

Bratec Branko in sestra Mica.

Križanka „Ris“

Vodoravno: 1. predmet predstave; 4. kovina; 6. celina; 8. mesto v duhavski banovini; 11. južno drevo; 12. zavestno izrečena neresnica.

Navpično: 1. zver; 2. ribje jajčece; 3. sedežnica; 4. iglavec; 5. drag kamen; 7. koralni otok; 9. travniška cvetica; 10. rezilo.

Rešitev**„Morski pajek“**

Vodoravno: 1. som; 4. lopa; 5. senik; 6. esej; 7. lat.

Navpično: 1. sonet; 2. opij; 3. mak; 4. lesa; 5. sel.